Karikatür

İlkbaharda kelebek avı!...

— Bu ne böyle, gazeteden uçurtma olur mu?..
— Neye olmasın, gazeteler adamları uçuruyor da ben gazeteyi neden uçurmıyayım!...

ANKARA MEKTUBU

NE OLDU ACABA?

Dünyaya bir azğınlıkdır geldi; Allah neticesini hayıra tebdil eyleye! Hadi insanlar azdı. Dünyanın her tarafı, o canım şehirlere kadar harp cephesi oldu, bir boğazlaşmadır gidiyor ve biz bunu umumî karargâhların hususî muhabirlerinden her gün işitiyor, okuyoruz. Fakat şu dünya denilen ihtiyara da ne oluyor?

Vakaa bu kış havaların sıcak gittiğini görerek bunun baharda muhakkak bir patlak vereceğini yazmıştım. Fatin Hocamısın mübarek? Dediğim de çıktı. Fakat biz vuracağını tahmin ederken o öldürdü. Ankarada bahçelerimiz çiçekli ağaçlarla bezenmişti. Biz daha, bu canım çiçekli dalları kıranlara kızarken bir sabah kalktık ki, hepsi ölmüş, soğuk çalmış.

Soğuk, sıcak dalgaları bir taraftan, gayri tabiî yağmurlar diğer taraftan, zelzeleler öbür taraftan, insanların boğazlaması öte taraftan... Ne olacak bu dünyanın hali? Sakini de, meskûnu da bir acayip oldu. Tabiatın zulmünden insanlar havf içinde ve galiba insanların şerrinden de tabiat korkuyor, bana kalsa bu zelzeleler bu korkunun titremesidir.

★

NEZLEYE VE PİJAMAYA DAİR:

Yatmaz kalkmaz bir Allah. Biz biçare kullar ise bu sene havaların tuhaflığından mütemadiyen yatar kalkar olduk; artık insanı; evvelâ yatar kalkar ve en sonra da yatıp kalkamaz bir mahlûk diye tarif etmeli. Bilmece meraklılarına işte bir bilmece daha..

Bu mütemadî nezle ve gripler yüzünden şu pijama denilen nesne âdeta resmî elbisemiz haline geldi. Evdekileri, komşuları, dostları, hattâ bazan iş arkadaşlarımızı ve âmirlerimizi onunla kabul etmiye başladık. Şu kabul suretine bakıyorum da bu pijamanın hem sokak elbisesi, hem de resmî elbise yerine kullanıldığını görüyorum.

Şu elbise pahalılığında hastalıklar bize vakaa bir nevi iktisat yaptırıyor ama, ne de olsa hoş bir şey değil. Diyeceksiniz ki, pijamanın ceddi olan entariyi bizim cedlerimiz sokakta bile giyerlerdi. Doğru, ama üstüne de güzel bir kürk, yahut kendine göre güzel bir Şam hırkası geçirirlerdi. Şimdi haddin varsa gel de pijama üstüne bir ropdöşambr geçir bakayım.

Maahaza ben pijamanın bir nevi müstesna, hepsini yine severim. Tâ ki, o, pazenden yapılmış olmasın. Çünkü pazen tüylü olduğundan yatak ve yorgan çarşaflarına sarılıyor ve dönmek istediğiniz vakit içinde siz dönüyorsunuz, fakat o çarşaflara yapışık kalıyor. Onun böyle vefasız nevine ben kaç senedir boykot yaptım..

★

FASULYE PİYAZI VE SENFONİ:

Ciğer kebabı ile piyazı bilnem seve misiniz? Bizim bunlarla ülfetimiz tâ mektep sıralarından başlar ve Babıâli caddesinde kemalini bulur. Tavsiye ederim, enfes yiyecektir. Geçen gün Ankaradaki gazeteciler toplanarak bir piyazcıda Babıâli âdetini tekrar ettik. Bol sovanla ve kırmızı biberli yağı ile ciğeri, yine bol sovanlı ve yumurtalı piyazı porsiyon porsiyon midelere indirdik. Porsiyon porsiyon diyorum, çünkü porsiyonlar okadar küçüktü ki, eskilerin yavrusu değil, âdeta torunu olmuştu.

Porsiyonların küçülmesinde kabahat elbette zamanındır, bu bir şey değil. Fakat şu radyo denilen mahlûk var ya, o burada bile bizi bulmuştu. Evet, burada ciğerci dükkânında, sovan kokuları ve kırmızı biberler arasında. Hem de nasıl bir müzikle? Ağır garp müziğile, senfonilerle. Ciğerlerin, fasulyelerin ağırlığını, ağır şiralarla kurşunlaştırırken bu ağır havalar tüy dikmişti. Bereket versin ki, hesabın hafifliği hazıma biraz

(Arkası 11 nci sayfada)

Bay — Akşam konferansta hep uyuklamışım...
Bayan — Neden bahsediyordu?..
Bay — Galiba, uykuyu tevlit eden şeylerden!...

No. 433 CİLT: 17 SENE: 9 FİYATI 10 KURUŞTUR 13 Nisan 1944

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

TEKKEYİ BEKLİYEN ÇORBAYI İÇER..

Rus — Almanın ağzı yandı, ben ihtiyatlı olayım!...

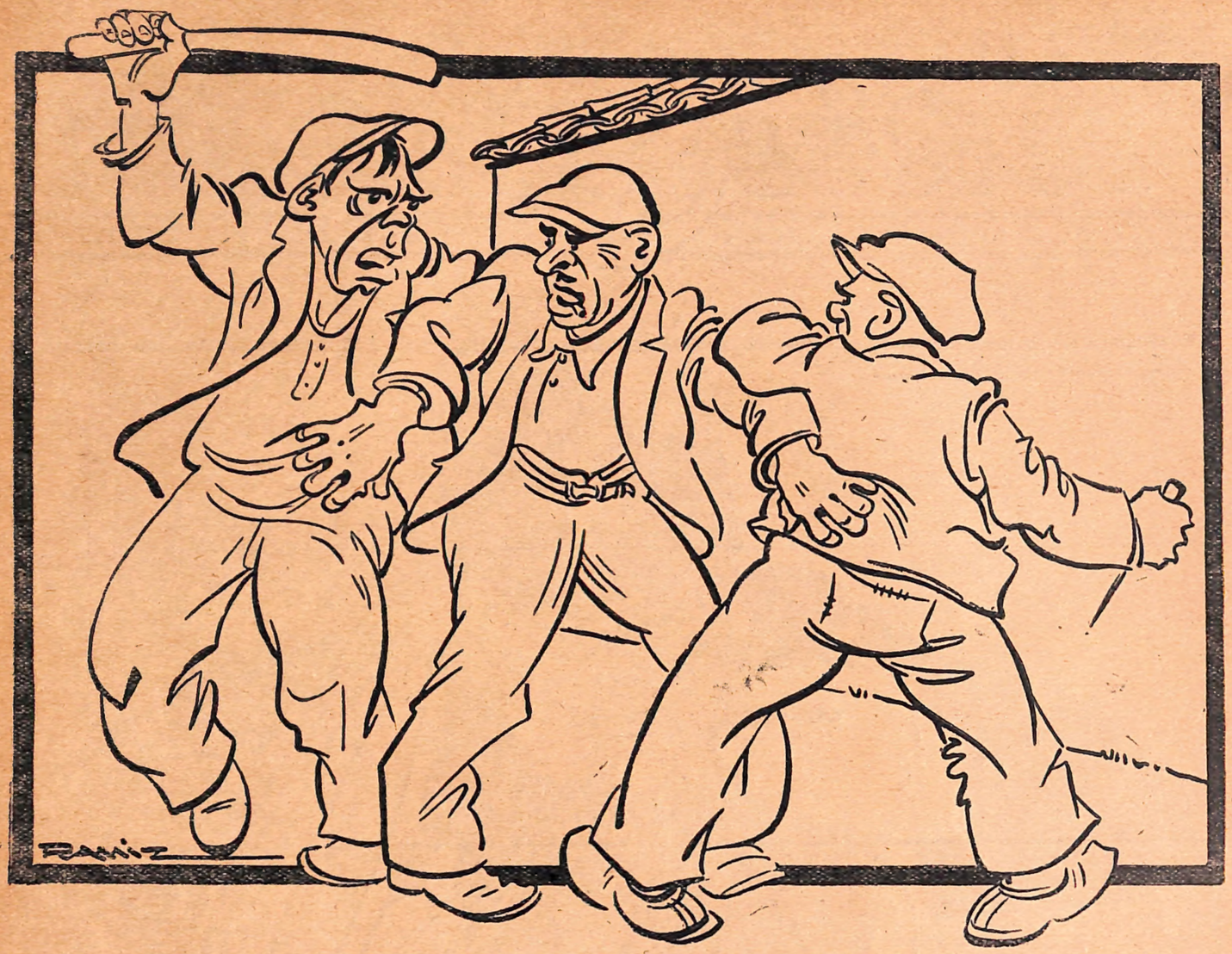

— Ulan, rakı içmediniz, tramvayda değilsiniz, ne diye kavga ediyorsunuz?!...

İĞNELİ FIÇI

VAKTİLE çocukları korkutmıya yarayan cin, peri, karakoncolos, çarşambakarısı, golyabani vesaire masalları arasında bir de İğneli fıçı masalı vardı ki, haksız olarak yahudilere yükletilirdi. Sırtlarında bir çuval ile sokaklar arasında dolaşan eskici yahudiler gûya gözlerine kestirdikleri bazı küçük çocukları usulcacık torbalarına atarlar, Hidirellez kuzusu gibi fıstık üzümle beslerlermiş. Sonra Hamursuz bayramı gelince, bunları soyarak bir iğneli fıçıya atarlarmış. Fıçı denmesine rağmen, bu herhalde kocaman tekne biçiminde bir şey olacak ki, etrafına sıralanan yahudiler; «bana yel, bana yel» diye çocuğu çağırırlarmış. Kurtulmak ümidile bağıra çağıra ondan ona koşan zavallı çocuk da yavaş yavaş bütün kanını kaybeder ve fıçının dibine toplanan bu kanla meşhur hamursuz ekmeği pişermiş.

Küçük çocuklarla beraber, cahillerin pek ahmak olanlarının da inandıkları bu masal niçin icat edilmiş? Bilinmez; belki sokakta oynıyan çocukların evleri önünden pek uzaklaşmamaları içindir. Yahut da ticaret fenninde pek usta olan bu insanların çarşıda: «buraya buyurun... Malın ucuzu, sağlamı, güzeli burada» diye müşteriyi o dükkândan bu dükkâna çekmelerini ve netice itibarile kanı demek olan parasını damla damla sızdırmalarını remzeden ârifane bir masaldır.

Hâsılı bu gülnnç hürafenin aslı ne olursa olsun, teslim etmek lâzımdır ki, zavallı Romanya bugün İğneli fıçının tâ kendisi içindedir. Bir yandan Ruslar en şirin ve müşfik tebessümlerile ellerini uzatıp parmaklarını avuçlarına doğru hareket ettirerek: «bana gel, bana gel sevgili çocuk. Ne canında, ne malında, ne hattâ rejiminde gözüm yok. Bana gel ki. selâmet ancak buradadır» diyorlar. Öte taraftan Alman Hariciye Nazırı Von Ribentrop kollarını açıp mavi gözlerini Tanrının koruyucu bir meleği masumiyetile göklere kaldırarak: «Aldanma sevgili çocuk, diyor, kümese giren sansar pilici nasıl yerse, o da senin körpe bedenini öyle çıtır çıtır yiyecek... Aldanma ve sıkı dur... Yeri olmadığı için Alman topraklarını nasıl koruyacağımızı sana izaha lüzum görmüyorum burada... Fakat Alman askerinin onu nasıl korursa seni de öyle koruyacağına emin ol... Evet, aldanma... filleri, kaplanları, katırları, yılanları, maymunları vesairesile kocaman bir dünya canbazhanesine benzemiş Avrupayı yemeğe hazırlanmış o dişler, senin körpe piliç bedenini yalamadan yutacaktır. Bana gel.»

Doğrusu aranırsa Romanya şimdi masaldaki iğneli fıçıya girmiş çocuktan da daha korkunç bir durumdadır. Haydi diyelim ki, can havlile birinden ötekine kaçmak istesin. Fakat öteki bırakır mı? Ruslar hudutları geçmiye başladılar. Sulh zamanında Romanya topraklarından gece ışıkları görünen Odesada şimdi kim bilir neler görünüyor. Almanyaya gelince, onunla Romanyalılar arasında bukadar da mesafe yok. Romanya ordusu günden güne çoğaldığı söylenen Alman ordusu ile, sıkı bir tango numarası yapar gibi kucak kucağa, yanak yanağa, dudak dudağa. Bununla beraber Romanyanın kenarda sırasını bekliyen kızıl kavalyeye, vefasız bir dam gibi, göz ışmarlarını yaptığı ve elini ağzına götürerek gizli öpücükler gönderdiği de muhakkak. İsmi itibarile göz önüne burma akelli,

(Arkası 9 ncu sayfada)

Akıl Hocası

Çanakkalede M. E. Ö.

«Adı Özcan olan bir adamın nişanlısının adı ne olmalı?»

CEVAP:

Adı ne olursa olsun, fakat kendisi gerçekten özcan olmalı!

★

Ağrıda F. Ö.

«Kasabamızda hiç temizliğe dikkat edilmiyor.. Arka sokaklar umumî helâ vaziyetinde... Belediye nerede?»

CEVAP:

Titizliğinden olacak, üstüne kir bulaşmasın diye dairesinden dışarı çıkmıyor!

★

Fatsada B. F. G.

«Bir İspanyol muharririnin dediği gibi hakikaten hayat bir rüya, ölüm bir rüyadan uyanmak mıdır?»

CEVAP:

Hayatın, bazıları için tatlı, bazıları için korkulu bir rüya olduğuna şüphe yok.. Fakat ölümün bu rüyadan uyanmak mı, yahut hiç uyanmamak mı olduğu şüphelî.

★

Ayvalıkta N. N. N.

«Tozu dumana kattı
Çatısız tavan çattı
Ulu Tanrım hocayı
Akıl için mi yarattı»

CEVAP:

Sizi manzum konuşturduğuna bakılırsa, ayni zamanda, ilham perisi olarak yaratmış!

★

Göztepede bayan Z. Z.

«16 yaşındayım. Esmer, uzun boylu, ince, iri siyah gözlü, gür kıvırcık saçlı, görünüşte ağır, fakat esasında gamsız, şakacı, söylediklerine göre çok güzel bir kızım... Kâğıt, zarf ve posta masrafına değer miyim?»

CEVAP:

Tarifinize bakılırsa, posta masrafına değil, kıymeti mukaddereli mektuba, posta ve telgraf havalesine bile değersiniz... Ancak dua ediniz ki, bu halinizle size nazar değmesin!

★

Geredede S. E. V.

«Herkes birbirile geçiniyor da, gelin kaynana neden geçinmiyor?»

CEVAP:

Merak etmeyin, herkes de gelin kaynana gibi geçiniyor. Yalnız onlar, her zaman bir arada bulunmadıkları için, geçimsizliklerini gelin kaynana gibi meydana vurmuyorlar!

★

İstanbulda bayan B. T. K.

«İki senedir bir gençle konuşuyorum. Hiç durmadan kavga edip barışıyor. Kendisi ile evlensem bu hal devam eder mi, yoksa mesut olur muyum?»

CEVAP:

Anlattığınıza bakılırsa siz zaten iki senedenberi karı koca oyunu oynuyormuşunuz, evlendikten sonra bu oyun gerçekleşmiş olacak... Evlenirseniz bu halin devam edeceği muhakkak amma, bunun aile saadetine tesiri olacağını hiç zannetmeyiniz.

★

Edremitte S. T.

«Marmara havzasının suyunu Zonguldak kömürü ile kaynatıp kalorifer yapmak istiyorum, ne dersiniz?»

CEVAP:

Çok münasip: Bu hararetle balıklar da haşlanacağı için sahil halkına kendiliğinden bir ziyafet de hazırlanmış olur. Herkes bedava hararetle bedava ziyafete konmak için deniz kenarına üşüşeceklerinden Bakırköy hastanesi de boşalır ve bu keşfinize mükâfaten belediye orasını size hususi ikametgâh olmak üzere tahsis eder..

Akılhocası

— Allah muradına kavuştursun kızım...
— Bugün Murada değil, Vedada gidiyorum!...

Kimse DUYMASIN

İşittiniz mi?

Beterin beteri var

KIRK sene evvel Kırkağaçtan İstanbula gelen büyük halamı gezdiriyordum. Bir gün vapurla Boğaziçine gidip dönmek istedi. Ben de yanına katıldım.

Vapur, büyük, ahşap, bahçeli yalılara temas eder gibi ilerliyordu. Gözlerimiz yalıdan yalıya atladıkça halam da sualden suale geçiyordu:

— Bu kocaman yalı kimin acaba?

— Hariciye nazırının.

— Bu büyük yalı kimin?

— Defterdarın!

— Bu kırmızı yalı?

— Dahiliye müsteşarının!

— Bu boyasız yalı?

— Evkaf müdürünün..

Sonunda halam dayanamadı:

— Hepsi memur, hepsi devlet adamı.. Ammma da yemişler milleti!

Aradan kırk sene geçti, halam sizlere ömür, onun yerine kızı kaim oldu. Günün birinde o da Kırkağaçtan İstanbula çıkageldi. Kırk sene evvel büyük halamı dolaştırdığım gibi şimdi de kızını Boğaziçinde gezdiriyordum. Vapur, artık, eski ahşap yalılara mukabil, yeni kârgir yalılar önünden süzülüp gidiyordu:

— Bu yeni yalı kimin?

— Bir hırdavat tüccarının!

— Bu güzel yalı kimin?

— Bir erzak müteahhidinin!

— Bu süslü yalı kimin?

— Bir kumaş komisyoncusunun!

— Bu şirin yalı kimin?

— Bir fabrikatörün!

Halamın kızı halam gibi lahavleyi çekti:

— Hepsi iş adamı, hepsi esnaf... Amma da yemişler milleti!

Düşündüm: Eğer günün birinde halamın torununu gezdirmek nasıp olursa, inşallah, ona Boğaziçinde bir memur, bir tüccar, bir iş adamı, bir devlet adamı yalısının sıralandığını göstereceğim. Acaba o zaman halamın torunu:

— Kimi esnaf, kimi memur,. müvazene hâsıl oldu!

Diye mi sevinecek, yoksa:

— Kimi devlet adamı, kimi iş adamı... Bir aslandan iki avcıya post çıkmış!

Diye mi yerinecek? Merak ediyorum.

İspinoz

— Nişanlın seni bir böyle görse?...

— Herkes gibi o da baştan çıkar!...

TAZE Mİ? BAYAT MI?

— Garson!

— Buyurunuz.

— Getirdiğin balık bayat..

— Nasıl olur, demin lokantaya canlı canlı gelmiştl.

— Bundan ne çıkar? Sen de canlısın, amma taze değilsin!

Kadın — Bu ne terbiyesizlik.. utanmıyor musun... Bacakl rını kapa!..

— Kayınvalden vefat etti diye ağlama yavrum... Al sana bir kaynana zırıltısı, hatırlamak istedikçe çevirirsin!..

Felekten ilhamları

Bir vekil, bin bir vekil!.

DÜN Kantoron yine çıka geldi. Malûm a, kendisi gönüllü maarifçilerdendir. Maarifçi dedimse, öyle mektep müdürüydü, lise öğretmeniydi kabilinden iş güç sahibi bir adam değil... Ferağat sahibi, fazilet sahibi, para pula metelik vermeyen bir adam olduğu için, söz temsili, kendisine aramızda «Maarifçi» diyoruz. Hakikaten maarifçiye benzemedik bir tarafı yok: Elbisesi yıpranmış, fakat temiz, saçları uzamış, fakat sakalı traşlı; iskarpinleri eski, fakat boyanmış... Hülâsa yoksulluk içinde bir vakar...

Nerede kalmıştım? Ha... Kantoron bize gelmişti. Bu gönüllü maarifçiyi görürür görmez benim de malıyeciliğim tuttu. Sebebi de malûm; O sırada Maliye Vekilinin yeni bütçe hakkındaki beyanatını okuyordum. Maliye Vekilinin beyanatını okumayıp da Hariciye Vekilinin, Dahiliye Vekilinin nutuklarını dinlemiş olsaydım o zaman da hariciyeci, dahiliyeci olur, işin içinden çıkardım.... Maksadım bizim Kantoronu kızdırmak değil mi?

Kantoron geldi, karşıma oturdu, bir «merhaba!» savurdu..

— Merhaba!

— Yine dalmışsın?

— Bizim vekilin beyanatını okuyorum...

— Tuhaf şey. Sen gazetecisin. Gazetecinin vekili olur mu? Olsa olsa mahkemeye çağrıldıkları zaman davavekili olur...

— Sen ne diyorsun, dostum, gazetecilerin, gazeteci olmıyanların da muhteşem, mutantan, muazzez bir vekilleri vardır!

— Kimdir o?

— Kasanın başında oturan, memurlara tıkır tıkır aylık dağıtan, bu suretle çarşıyı, pazarı da geçindiren hangi vekil ise o..

— Maliye Vekili mi?

— Öyle ya... O, hepimizin vekilidir... Onun vekâleti gibi teşkilâtı geniş bir vekâlet daha gösterir misin? En önemli vekâletin vekili... Onun beyanatını okurken kendimden geçivermişim, çok mu?.

Kantoron gülümsedi:

— Çok değil amma... Yanıldığın bir nokta var!

— Nedir?

— En geniş teşkilâtlı vekâlet Maliye değildir.

— Maliye Vekâleti değil mi?

— Hayır, Maliye, değil, Maarif Vekâletidir.

— Sahi mi?

— Kalıbımı basarım... İnanmazsan ispat edeyim..

— Buyur.

— Senin Maliye Vekâleti kaç vekil ile idare edilir?

— Kaç tane olacak? Bir Vekil ile...

— Gördün mü? Böyle geniş bir vekâlet bir vekil ile idare edilir mi? Bak maarife...

Hayretle yüzüne baktım:

— Orada birden fazla vekil mi var?

— Bir değil, binbir vekil...

— Amma da yaptın!.

— Öyle ya... Bir kere vekâlet makamı vekil ile idare olunuyor; bir... Sonra umum müdürlüklerin bazan biri, bazan birkaçı vekillerle idare olunuyor; iki...

— Daha binbir vekil olmıya epevce mesafe kaldı.

— Maarif müdürlüklerinin bir kısmı vekillerle idare olunuyor; üç... Lise öğretmenlerinin dörtte biri vekildir, dört... Orta okul öğretmenlerinin dörtte üçü vekildir; beş... Binbir vekil oldu mu, olmadı mı?

— Olmamışsa daha sayacak mısın?...

— Elbette sayacağım... Mektep kâtibi, âlet muhafızı, kütüphane memuru, depo memuru...

— Aman yetişir Kantoroncuğum, yetişir...

— Demek binbir oldu?

— Binbir değil, on bin bir oldu da geçti bile...

— Söyle bakalım şimdi, hangi Vekâlet daha genişmiş?

— Tabiî Maarif Vekâleti..

— Nasıl, imana geldin mi? Maarif Vekâleti ya...

Papağan

TAMTAKIR..

— Meydanda işe yarar nesne yok... Hepsi mağşuş, hepsi değersiz, hepsi çürük, hepsi...

— Balıkpazarından mı bahsediyorsun, Beyoğlu çarşısından mı?

— Hayır, hayır, edebiyat âleminden!

BİLEREK BİLMİYEREK

Sapsa çıkmaz yola insan bilerek, bilmiyerek,
Takılır ardına kervan bilerek, bilmiyerek,

Tayfalar pusla nedir bilse de bir, bilmese de,
Çıkmaz amma yola kaptan bilerek, bilmiyerek.

Arttırır bir malı bir yerde sebepsiz birisi,
Arttırır cümle bezirgân bilerek, bilmiyerek.

Öyle hürriyete malik ki, bugün nesli edeb,
Buluyor yaveye meydan bilerek, bilmiyerek.

Eğri yollarda gezen nâkesi rahatte görüp
Doğru yoldan sapar ihvan bilerek, bilmiyerek!

Etmeyiz, doğru mudur, iğri mi işler, tahkik,
Ederiz hepsine isyan bilerek, bilmiyerek.

Niçin, ey Çamdeviren, baltanı sen çam yerine
Vuruyorsun taşa bâzan bilerek, bilmiyerek?

ÇAMDEVİREN

KARİKATÜR

İDAREHANESİ:

İstanbul, Ankara caddesi Asmusluk sokağı No. 7.

Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI:

Türkiyenin her tarafı için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur. Üç aylık abone kaydolunmaz.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

— Bu yakında hiç boşanan yok ki, ben de başımın çaresine bakayım...
— Mutlaka dul mu alacaksın?..
— Yok yahu.. evli değil, ev arıyorum!...

Mestan Efendinin başına gelenler

MESTAN efendi, genç karısı Zeliha hanımdan başına ilk tepsiyi yediği gün, şaşkına döndü:

— Ne? Kocana el kaldırıyorsun ha?..

Zeliha hanım ateş püskürüyordu:

— Sende bu miskinlik olduktan sonra el de kaldırırım, yumruk da, tekme de...

— Fakat bana kalkan eli ben ne yaparım, bilir misin?

— Ne yaparmışsın bakalım, ne yaparmışsın?..

Mestan efendi, güzel kadının sigara sehpasına uzanan beş uzun tırnaklı hırçın eline bakarak, sudan bir cevapla mukadder kazanın önüne geçti:

— O eli ne mi yaparım? Öperim!

O gün bu suretle yatıştırılan kavga, zaman geçtikçe, muhtelif vesilelerle tekrar alevleniyordu. Bir gün, hanımın ısmarladığı bir pudranın unutulması, başka bir gün efendinin aldığı çorabın çürük çıkması, mutlaka bir felâkete sebep oluyor, Zeliha hanım Mestan efendinin başına, muhakkak, şemsiye, iskarpin kabilinden, düştüğü noktada iz bırakan şeyler fırlatıyordu.

Mestan efendi, her gürültü sırasında, başına bir şey inmesini dört gözle beklerdi. Zira bu sert nesne kafasına dank ettikten sonra kavganın bittiği anlaşılırdı. Bunun için karısına arasıra:

— Şu başıma fırlatacağın şeyi peşinden fırlatsan da rahat etsen! diye rica ederdi.

Onun bu miskinliği mahalle kahvesine kadar şayi olmuştu. Evlenmeden evvel mahallelinin sevip saydığı Mestan efendi, evlendikten sonra, bu tahammül edilmez kılıbıklığı ile dillere destan olmuş, eski itibarını iyiden iyiye kaybetmişti.

İlk önce başındaki çürüklere, berelere üstünkörü bir bahane bulur:

— Sabahleyin alnımı kapıya çarpmıştım da... Akşam üstü başıma raftan sahan düşmüştü de...

Gibi kaçamaklarla erkeklik haysiyetini korurdu. Fakat gün geçtikçe bu çürüklerin yaraya, o berelerin çıkığa tahavvül ettiğini görenler bu zırva tevillere kulak asmaz oldular. Zira Mestan efendinin kafasına inen çanak, çömleklerin şangırtısı, konu komşu tarafından duyulmıya başlamıştı.

Nihayet kahve arkadaşları Mestan efendiyi sıkıştırmıya koyuldular:

— Nedir bu başına gelenler? Sende erkeklik yok mu? Nasıl kadın çiftesine tahammül ediyorsun?

Mestan efendi tevekkülle cevap veriyordu:

— Erkeklik olmasa tahammül eder miyim? Kadının çiftesine dayanacak kuvvetim olduktan sonra niçin ses çıkarayım? Asıl ses çıkarırsam erkeklik şanımı kaybetmiş olurum!

Ondan sonra kahvede âdet olmuştu:

— Başına bu akşam ne geldi?

Diye sorarlardı, o da gününe göre tekmil haberi verirdi:

— Bugün bir bakır tasla kazayı savuşturduk... Bu sabah iki şamarla tehlike bertaraf edildi... Öğleyin bir kayık tabak başımda param parça oldu.... Akşama doğru benim güveylik resmimi çerçevesile kafama geçirdi.... Gece yarısı şamdanı kapınca...

Onun bu sessizce çıkardığı bilânçoya arkadaşları isyan ederdi:

— Başında kopan bu kıyamete karşı hâlâ mı bir şey demiyorsun?

— Demez olur muyum?... Her kıyametten sonra bir kere Allahıma şükrediyorum!

Bir akşam Mestan efendi, mutat hilâfında, kahveye, beti benzi sararmış, gözleri yaşarmış bir halde geldi.

Mestan efendiye kızmakla beraber ona acıyan, onu seven ahbapları etrafına toplandılar:

— Hayrola? Yine evde bir hâdise mi oldu? Yine başına bir şey mi geldi?

Mestan efendi başı ile tasdik etti.

— Tepsi mi?
— Daha büyük...
— Şemsiye mi?
— Daha büyük...
— İskemle mi?
— Daha büyük...
— Sofra mı?
— Daha büyük...
— Büfe mi? karyola mı? Gardrop mu?..
— Daha büyük.. daha büyük...

Herkes hayretle biribirlerine baktılar:

— Garip şey... Hiç de gürültüsünü duymadık.

— Gürültüsü duyulsaydı halime şükrederdim, bu sefer başıma gelen felâket gürültüsüz geldi...

— ?...

— Evim barkım başıma yıkıldı, karım bu sabah âşıkına kaçtı, gitti..

Ortalığa soğuk bir sükûnet geldi, neden sonra içlerinden biri:

— Hakkın varmış, dedi. Bir erkeğin başına gürültü ile, patırdı ile gelen felâket, gürültüsüz, patırtısız belâya nisbetle, düğün, bayram imiş!

İspinoz

HAFTADAN HAFTAYA

(4 ncü sayfadan devam)

ipek bornuslu, keçi sakallı bir Arabistan prensi getiren prens Stirbey Mısırda el ve dil altından bir takım gizli konuşmalarla meşgul. Arasıra çıkan yalanlama haberlerine rağmen, bu zat Anglo - Amerikanlarla baş başa vermiş bir kız babası vaziyetinde. Anglo - Amerikanların nazlı Romanya güzelini şimaldeki sevgili biraderlerine, Allahın emrile, istediklerine şüphe mi var? Bu evlenmeye, Stirbey'in de aklı yatmıyor değil. Fakat ya kıza baltayı asmış olan zorba âşık düğün töreninde palayı çekip, bir çınğar çıkarırsa ki, çıkaracağına şüphe yoktur, hal ne olacak? İki dünür Kahirede, arpacı kumrusu gibi bunu düşünüyor olmalılar.

Hülâsa, Ulu Tanrı kimseye mareşal Antoneskoya benzer bir dert verip derman aratmasın.

KARİKATÜR

GENÇLİK MESELESİ

— Karıcığım, genç kalmıya, genç görünmiye çalışman fena değil amma... Bir şeyden korkuyorum...

— Başka birisine kaçacağım diye mi?

— Hayır, gençliğine doymadan öleceksin diye!

Kenarın Dilberi

ROMAN: RAGIP SEVKİ

— 23 —

Fakat ikisinin de dudaklarında sahte tebessüm eksilmedi, ikisi de acayip bir şeyler mırıldanarak yerlerine oturdular.

Fatma hanım bir evliya edasile:

— Nasılsın kızım, iyisin ya inşallah... Efendin nasıl? diye sordu.

Mahmure eldivenlerini çıkarırken iki, üç kelime ile cevap verdi, köşedeki koltuğa oturdu. Bütün hali tavrı ile iki kadını da çileden çıkaracak vaziyette idi. Ayağındaki iskarpinlerle, sırtındaki ince elbise ile bir servet halinde duruyordu. Parmaklarında pırıl pırıl yanan yüzüklerin keskin ışıkları Fatma hanımın gözünden bütün âsabına yayılıyor, hatuna fenalıklar basıyordu.

Bu sırada Sıdıka hanım muzafferane bir eda ile içeriye girdi, gözleri parlıyor, yüzü gülüyordu. Bir anda on yaş birden gençleşmiş, dinçleşmişti.

— A evlâtcığım, o çamaşır takımlarını, o yünlüleri, o kumaşları da pek beğendim. Lâkin Mahmurem, onlardan çok oldu, çok getirdin, bir canıma ben hangisini giyeceğim!

Fatma hanım, yüreğini taşıran gayzı, kini belli etmemek için kendisini zorladı:

— A, sus ayol, alınan şey hep lâzımdır. Bırak evlâtcığın getirmiş, at sandığına dursun. Şurada gün dediğin geçiveriyor, her şey eskiyor. Fena mı, ha dediğin zaman elinin altında bulunur!

— Öyle amma Fatma hanım, pek fazla gelince de insan paraya acıyor!

— Çok şükür Feyzi bey kazanıyor, Mahmureciğin de kocasının kazancından pek azile sana bir şeyler almış, fena mı?

— Aa, fena olur mu?

Gülizar hanımı dayanamadı:

— Varken bırak alsın, eh dünya hali bu, düşmez kalkmaz bir Allah... Yarın öbürgün maazallah bir şey olur da alamazsa, almıyor diye üzülmezsin!

Mahmure ayak ayak üstüne atmış, ipek çorapları altında beyaz, muntazam ve hafif pembe tenli bacağından birini sallıyarak susuyordu. Fatma hanımla Gülizar hanım bu sessizliğe mâna verdiler. İkisi de davrandılar:

— Aa, gidelim artık, hem geç kaldık, hem de ana kız baş başa kalın. Birbirinizi özlemiş olacaksınız. Allaha ısmarladık kızım evlâdım Mahmure. Beyine bizden selâm söyle...

Mahmure, hafif bir baş hareketi ve küçük bir tebessümle iki ihtiyarı da selâmladı, yerinden bile kıpırdamadı.

Gülizar hanımla Fatma hanım bir anda deli gibi hırslandırlar, odadan çıkarken ikisinin de dişleri arasında bir homurtu dolaştı:

— Bak şu kenarın dilberine, bak hele şu âşifteye. Kıçını bile kımıldatmadı, çeşmelerden su taşırken sokak ortasında elimizi öpmiye koşardı, şimdi ne oldum delisi oldu, adam yerine koymuyor bizi..

Hiddet gözlerini bürümüştü. Sıdıka hanımın kapıya kadar geçirişini bile farkedemediler. Kendilerini sokakta bulur bulmaz ikisi de birleşmek, dertleşmek, içlerini biribirlerne boşaltmak ihtiyacile yandılar.

Fatma hanım:

— Bize gidelim, kimsecikler yok. Oğlan gece yarısı gelir, biz bize konuşuruz! dedi.

Gülizar hanım titriyordu:

— A, vallâhi fena oldum doğrusu... O ne kurum, o ne hal a kardeş. Bize uşak muamelesi etti. Aa, vallâhi bir daha gitmem ben bu eve. İki paralık ne oldum delisi kenarın dilberine kendimi küçük düşürmem.

— Doğru, hakkın var. Anası yerinde kadınlarız.

— Terbiyesiz ne olacak? Fakat alacağı olsun.. ben ona bir oyun oynıyayım ki...

— Meheldir âşifteye...

— Gidelim bak anlatayım: Bugüne kadar ne büyü, ne tılsım, vallâhi hiç birine el atmadım. Lâkin böylesi için rabbimin cezasına da, sezasına da razıyım. Ben bu âşifteyi alt edemezsem gözüm açık gider bu dünyadan...

— 4 —

Otomobil Davutpaşayı geçip de caddenin en dar noktasını teşkil eden büyük eski konağın önüne varınca şoför birdenbire vtese bastı, arabayı yavaşlattı.

Sicim gibi ince bir yağmur yağıyordu. Hava bu akşam çok çabuk kararmıştı. Mahmure gözlerini kırparak projektörlerin önünde gördüğü gölgeyi seçmiye çalıştı:

— Baharı harpsız atlatacağız...
— Demek bütün istediklerimi alacaksın!...

— Ne var Mustafa, niçin durdun?

— Yolun ortasında biri yatıyor hanımefendi, geçecek yer de yok.

— Allah Allah.. Sarhoş mu acaba?

— Bilmem, galiba. Bir bakayım!

Şoför makineyi durdurarak davrandı. Kapıyı açtı ve tam yere atladığı sırada birdenbire yarı karanlıkta köşelerden bir kaç gölge hızla fırladı, şoförün üzerine atıldılar.

Mahmure korku ile acı bir çığlık basarken, yol ortasına yatmış olan adamın da yattığı yerden fırladığını ve:

— Ahmet, bastır keratayı! diye bağırdığını duydu.

Şoför ince, çelimsiz bir şeydi. Daha ilk saldırışta alaşağı edilmişti. Dört gölge zavallıya yumruk, tekme vuruyorlardı. Fakat Mustafa sesini çıkarmıyor, gık bile demiyordu.

Mahmure bir anda ne yapacağını şaşırdı. Oturduğu yerde kalbi gümbürdiyerek taş kesilmişti. Bağıramıyordu. Ağlıyamıyordu. Halbuki avazı çıktığı kadar bağırmak, ağlamak istiyordu. Mustafaya indirilen her tekme ile sarsılıyor, sanki bir yerine bir iğne batırılıyordu. Dehşetle gözlerini açtıkça açıyordu.

Ne yapacaktı? Bunlar kimdim? Niçin böyle bir hileye baş vurmuşlar, neden otomobili durdurmuşlar, neden Mustafaya saldırmışlardı?

Mahmure bir anda kulağındaki küpeleri, parmaklarındaki yüzükleri ve kollarındaki bilezikleri hatırladı: Evet, bu bir soygunculuk başlangıcı idi. Bu hile bunun içindi. Şimdi Mustafayı kıskıvrak edecekler, sonra dönüp kendisinin, daha doğrusu mücevherlerinin hakkından geleceklerdi.

Mahmure bir anda, eski hüviyetile, çeşme başlarında bir kova su almak için bir mahalle kedisi gibi, tırnaklarile dövüştüğü, takunyalı ayakları ile sağa sola tekme savurduğu, araları zeytin tanelerinin küçük etleri ile kararmış dişlerini ötekinin berikinin koluna, omuzuna geçirdiği günleri hatırladı. Tüyleri yeniden diken diken oldu, bir kedi gibi kabardığını hissetti. Kucağındaki çantasını bir kenara attı. Sonra uzanıp şoför yerine atladı. Orada sürat li bir göz gezdirme ile eline ka-

— Bu yakında hiç boşanan yok ki, ben de başımın çaresine bakayım...
— Mutlaka dul mu alacaksın?..
— Yok yahu.. evli değil, ev arıyorum!...

Mestan Efendinin başına gelenler

MESTAN efendi, genç karısı Zeliha hanımdan başına ilk tepsiyi yediği gün, şaşkına döndü:

— Ne? Kocana el kaldırıyorsun ha?..

Zeliha hanım ateş püskürüyordu:

— Sende bu miskinlik olduktan sonra el de kaldırırım, yumruk da, tekme de...

— Fakat bana kalkan eli ben ne yaparım, bilir misin?

— Ne yaparmışsın bakalım, ne yaparmışsın?..

Mestan efendi, güzel kadının sigara sehpasına uzanan beş uzun tırnaklı hırçın eline bakarak, sudan bir cevapla mukadder kazanın önüne geçti:

— O eli ne mi yaparım? Öperim!

O gün bu suretle yatıştırılan kavga, zaman geçtikçe, muhtelif vesilelerle tekrar alevleniyordu. Bir gün, hanımın ısmarladığı bir pudranın unutulması, başka bir gün efendinin aldığı çorabın çürük çıkması, mutlaka bir felâkete sebep oluyor, Zeliha hanım Mestan efendinin başına, muhakkak, şemsiye, iskarpin kabilinden, düştüğü noktada iz bırakan şeyler fırlatıyordu.

Mestan efendi, her gürültü sırasında, başına bir şey inmesini dört gözle beklerdi. Zira bu sert nesne kafasına dank ettikten sonra kavganın bittiği anlaşılırdı. Bunun için karısına arasıra:

— Şu başıma fırlatacağın şeyi peşinden fırlatsan da rahat etsen! diye rica ederdi.

Onun bu miskinliği mahalle kahvesine kadar şayi olmuştu. Evlenmeden evvel mahallelinin sevip saydığı Mestan efendi, evlendikten sonra, bu tahammül edilmez kılıbıklığı ile dillere destan olmuş, eski itibarını iyiden iyiye kaybetmişti.

İlk önce başındaki çürüklere, berelere üstünkörü bir bahane bulur:

— Sabahleyin alnımı kapıya çarpmıştım da... Akşam üstü başıma raftan sahan düşmüştü de...

Gibi kaçamaklarla erkeklik haysiyetini korurdu. Fakat gün geçtikçe bu çürüklerin yaraya, o berelerin çıkığa tahavvül ettiğini görenler bu zırva tevillere kulak asmaz oldular. Zira Mestan efendinin kafasına inen çanak, çömleklerin şangırtısı, konu komşu tarafından duyulmıya başlamıştı.

Nihayet kahve arkadaşları Mestan efendiyi sıkıştırmıya koyuldular:

— Nedir bu başına gelenler? Sende erkeklik yok mu? Nasıl kadın çiftesine tahammül ediyorsun?

Mestan efendi tevekkülle cevap veriyordu:

— Erkeklik olmasa tahammül eder miyim? Kadının çiftesine dayanacak kuvvetim olduktan sonra niçin ses çıkarayım? Asıl ses çıkarırsam erkeklik şanımı kaybetmiş olurum!

Ondan sonra kahvede âdet olmuştu:

— Başına bu akşam ne geldi?

Diye sorarlardı, o da gününe göre tekmil haberi verirdi:

— Bugün bir bakır tasla kazayı savuşturduk... Bu sabah iki şamarla tehlike bertaraf edildi... Öğleyin bir kayık tabak başımda param parça oldu.... Akşama doğru benim güveylik resmimi çerçevesile kafama geçirdi.... Gece yarısı şamdanı kapınca...

Onun bu sessizce çıkardığı bilânçoya arkadaşları isyan ederdi:

— Başında kopan bu kıyamete karşı hâlâ mı bir şey demiyorsun?

— Demez olur muyum?... Her kıyametten sonra bir kere Allahıma şükrediyorum!

Bir akşam Mestan efendi, mutat hilâfında, kahveye, beti benzi sararmış, gözleri yaşarmış bir halde geldi.

Mestan efendiye kızmakla beraber ona acıyan, onu seven ahbapları etrafına toplandılar:

— Hayrola? Yine evde bir hâdise mi oldu? Yine başına bir şey mi geldi?

Mestan efendi başı ile tasdik etti.

— Tepsi mi?
— Daha büyük...
— Şemsiye mi?
— Daha büyük...
— İskemle mi?
— Daha büyük...
— Sofra mı?
— Daha büyük...
— Büfe mi? karyola mı? Gardrop mu?..
— Daha büyük.. daha büyük...

Herkes hayretle biribirlerine baktılar:

— Garip şey... Hiç de gürültüsünü duymadık.

— Gürültüsü duyulsaydı halime şükrederdim, bu sefer başıma gelen felâket gürültüsüz geldi...

— ?...

— Evim barkım başıma yıkıldı, karım bu sabah âşıkına kaçtı, gitti..

Ortalığa soğuk bir sükûnet geldi, neden sonra içlerinden biri:

— Hakkın varmış, dedi. Bir erkeğin başına gürültü ile, patırdı ile gelen felâket, gürültüsüz, patırtısız belâya nisbetle, düğün, bayram imiş!

İspinoz

HAFTADAN HAFTAYA

(4 ncü sayfadan devam)

ipek bornuslu, keçi sakallı bir Arabistan prensi getiren prens Stirbey Mısırda el ve dil altından bir takım gizli konuşmalarla meşgul. Arasıra çıkan yalanlama haberlerine rağmen, bu zat Anglo - Amerikanlarla baş başa vermiş bir kız babası vaziyetinde. Anglo - Amerikanların nazlı Romanya güzelini şimaldeki sevgili biraderlerine, Allahın emrile, istediklerine şüphe mi var? Bu evlenmeye, Stirbey'in de aklı yatmıyor değil. Fakat ya kıza baltayı asmış olan zorba âşık düğün töreninde palayı çekip, bir çınğar çıkarırsa ki, çıkaracağına şüphe yoktur, hal ne olacak? İki dünür Kahirede, arpacı kumrusu gibi bunu düşünüyor olmalılar.

Hülâsa, Ulu Tanrı kimseye mareşal Antoneskoya benzer bir dert verip derman aratmasın.

KARİKATÜR

GENÇLİK MESELESİ

— Karıcığım, genç kalmıya, genç görünmiye çalışman fena değil amma... Bir şeyden korkuyorum...

— Başka birisine kaçacağım diye mi?

— Hayır, gençliğine doymadan öleceksin diye!

...ri çıktı, bir kol boyu... da bir sopa buldu. Sopayı parmakları arasına aldığı zaman bütün âsabının en gergin hale geldiğini hissetti. Yuvarlanırcasına kendisini dışarıya attı, dimdik bir halde durup baktı. Kavga hâlâ devam ediyordu.

İlk anda alaşağı edilen çelimsiz şoför, şimdi dayanmıya başlamıştı. Ellerinin, kollarının tutulmıya çalışılmasına rağmen, sağa sola yumruk, tekme savurmaktan, galiz küfürler etmekten geri durmuyordu. Dört gölge ise hiddetten kuduruyor, bu şoför parçasını zaptedemedikleri için sövüp sayıyorlardı.

Mahmure, tıpkı bir kedi gibi dikilerek başındaki tüylü güzel şapkayı kapıp şoför yerine attı, lepiska saçları bir anda omuzlarına döküldü. Sonra bir sıçrayışta dövüşenlerin arasına atıldı:

— İtler, çekin elinizi, defolun, savulun! diye tiz bir çığlık kopardı. Gözleri kızmış, kolları sırım kesilmişti. Elindeki sopa ile gölgelerin omuzlarına, kafalarına, kollarına, bellerine durmadan yapıştırıyordu. Bir anda gölgeler arasında derin bir «ah ve of» sesleri duyuldu.

Mahmure vuruyor, vuruyor, durmadan vuruyordu. Bu, öyle bir vuruştu ki, şimdi dört gölge de şaşırmış, kolları ile kafalarını muhafazaya çalışarak aptallaşmış, ne edeceklerini bilemez hale gelmişlerdi. Hepsinden de acayip, garip sesler çıkıyordu:

— Of, vay anam.. Ulan kim bu!

— Vurma be, dur ulan! Oh kafam!

— Aman Ahmet, bu ne be!

— Ay anam, ay kolum!

Mahmure saçları diken diken olmuş, bir harp meydanında kılıç sallayan bir usta muharip gibi bir ayağını öne, ötekini geriye atmış, vuruyor vuruyor, elindeki sopayı durmadan savuruyordu. Bir aralık şoför Mustafanın karşısında şaşkın şaşkın kendisine baktığını görünce:

— Durma Mustafa, bu tarafa, yanıma geç! diye bağırdı.

Fakat heyhat... Mütecavizlerin şaşkınlığı bu sesle birdenbire dağıldı. İçlerinden biri:

— Vay anam, karıymış bu! diye bağırdı. Bu bir nevi ikaz oldu. Diğerleri de derhal toparlandılar. İçlerinden biri birkaç adım geri sıçrayarak:

— Vay Mahmure, olan bu muymuş ol diye homurdandı. Birdenbire dördü de ileri atıldılar. Dört taraftan Mahmurenin üzerine saldırdılar. Şiddetli bir yumruk Mahmurenin elindeki sopayı hızla fırlatıp bir köşeye attı.

— Arkası var —

TURAL

Öksürüğü ve bronşiti derhal keser

Bütün eczanelerde ısrarla arayınız. Fiyatı 15 kuruştur

GRİPİN

Baş, diş, grip, romatizma, nevralji, kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız. Her yerde ısrarla Gripin isteyiniz.

Ademi iktidar

ve belgevşekliğine karşı

HORMOBİN

Her eczanede bulunur P.K 1255

Reçete ile satılır.

Fazla şişmanlığa karşı

RADYOKARBON

Mide ve barsakların muntazam çalışmasını temin eder. Bütün eczanelerde bulunur. Kutusu 70 kuruştur.

SAÇ BOYASI 18 MUHTELİF RENKTE BULUNAN

CHROMEKTO

SAÇ BOYASINI ECZANE PARFÜMERİ MAĞAZALARINDAN ARAYINIZ

ANKARA MEKTUBU

(2 nci sayfadan devam)

yardım etti. Müslüman dini âşıkâre; doğrusu piyazcı dükkânında garp müziği çekilmiyor. Onun de yeri ve dekoru başka.

★

NE GELİR MAŞALLAH:

Biribirlerine rastladılar ve biraz konuştular. Nurettin Artam sordu:

— Nereye gidiyorsun?

Mesut Cemil cevap verdi:

— Biraz rahatsızım da bir eczaneye, reçetemi yaptırmıya gidiyorum.

— Mesut! bilir misin ki recette'in bir mânası da gelir demektir?

Mesut şaştı:

— Yal tevekkeli değil, doktorların bukadar akarı var.

★

TAÇLISI BİLE:

Kolkola geçiyorlardı. Yere serilmiş bir gazete sergisinde, «Taçlı fahişeler» adlı bir kitap gördüler. Hıfzı Nalbantoğlu dayanamadı ve arkadaşına bir ahlâk felsefesi yaptı:

— Her fahişenin mukadder âkıbeti. Baksana taçlıları bile kaldırıma düşmüş..

Zaparta

PARFÜM SOLİD

MAKBULE GEÇECEK GÜZEL BİR HEDİYEDİR.

10 SENE GENÇLEŞME

Meşhur bir cild mütehassısının bu şayanı hayret keşfinden istifade ediniz: "Biocel" tabir edilen kıymetli bir gençlik unsuru; Şimdi yegâne cild gıdası olan Penbe renkteki Tokalon kreminde mevcuttur. Akşamları yatmazdan evvel kullanınız. Siz uyurken cildinizi besler ve gençleştirir. Sabahları da (Yağsız) beyaz renkteki Tokalon kremini sürünüz. Bu sayede cildiniz taze, nermin ve kadife gibi yumuşak bir hal alacaktır.

ETERNA

Beğeneceğiniz SAATTIR

Sultan Hamam Cemcibaşı Han

Modelin Nisan sayısı çıktı

Türkiyenin biricik moda mecmuası olan (MODEL) in Nisan sayısı, içerisinde mevsimin en zengin moda buluşları ile çıkmıştır. Fiyatı 25 kuruş olan (MODEL) i müvezzinizden ve bayiinizden edinmeyi unutmayınız.

Karikatür

Pol's — Çuvalla un götürüyorsunuz, buyurun karakola..
Tombul Teyzenin kocası — Aman bay memur... Çuvaldaki un değil, karımın pudrası!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.